

Marten Toonder

Eh... dinges

Alle verhalen van
Olivier B. Bommel
en Tom Poes

2015

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM | ANTWERPEN

Heer Bommel en de volvetters

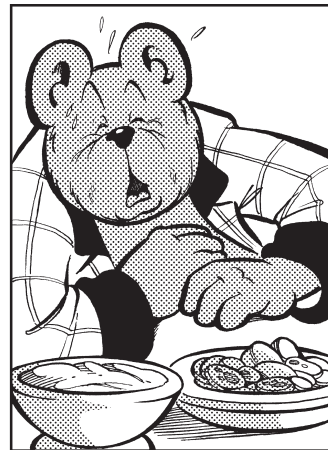
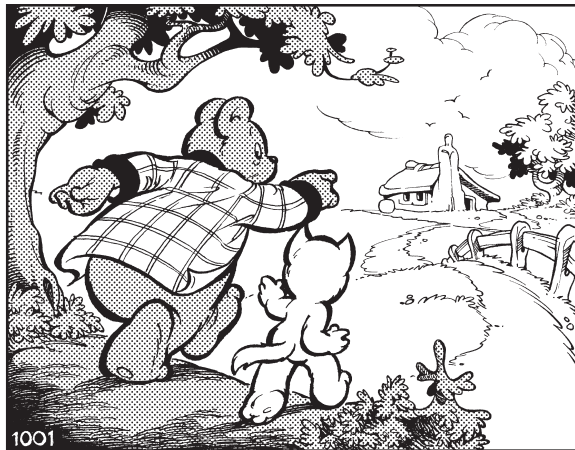
Voorafgaand aan dit verhaal tekende en schreef Toonder voor de *Nieuwe Rotterdamse Courant* van 12 juni 1950 een gelegenheidsstrip: *De taart met duizend kaarsjes*, omdat het zijn duizendste naoorlogse strip betrof. Heer Bommel vierde dit feit bescheiden en alleen met Tom Poes aan een tafel met een taart met duizend kaarsjes. Dat laatste was minder bescheiden. Het idee achter *De volvetters* is de onbescheiden ‘overvoeding’ door mensen als reactie op de ondervoeding gedurende de oorlog. Het verhaal werd geschreven in een tijd dat de eerste vermageringsadvertenties in de kranten verschenen. De kwakzalver S. Link, professor aan de door hemzelf gestichte universiteit, brengt het product ‘Slinkers’ op de markt. ‘Wilt u slinken? Gebruik dan Slinkers!’

De gezondheid van de mens is echter ondergeschikt gemaakt aan het doen van superzaken. Het spookbeeld van vetzucht is in dit verhaal een ‘echt’ spook dat angst aanjaagt ter bevordering van de verkoop van Slinkers. Moderne reclamemiddelen in dienst van ouderwetse kwakzalverij.

Toonders zoon Eiso merkt in een nagelaten geschrift op dat de illustraties hier meer sfeer kregen dankzij beter doortekende achtergronden. Dit verhaal is een variatie op het thema van *Tom Poes en de wonderdokter* (1947).

Wim Hazeu, biograaf van Marten Toonder

Dit is het 40ste avontuur van heer Bommel en Tom Poes. De stroken hebben de nummers 1001-1089. Het verscheen voor het eerst in *NRC Handelsblad* van 13 juni 1950 tot en met 23 september 1950. Bij De Bezige Bij werd dit verhaal gepubliceerd als *De Volvetters; Avonturen van Tom Poes* (1978) en in de bundel *Avonturen van Tom Poes 10* (2008). Bij Uitgeverij Panda verscheen het in deel 8 van de reeks *Heer Bommel: volledige werken: de dagbladpublicaties* (1997).

Op een dag, lang geleden, waren heer Bommel en Tom Poes er met de Oude Schicht op uit getrokken. Bij een landelijk herbergje waren ze gestopt en hadden een fikse wandeling in de omgeving gemaakt.

Tegen het middaguur kregen ze honger en dorst en keerden terug naar de herberg, en korte tijd later zaten ze aan een tafeltje zich te goed te doen.

‘Het eten is voortreffelijk,’ merkte heer Ollie prijzend op en hij schepte zijn bord voor de derde keer vol. ‘Precies waar een heer van mijn krachtige lichaamsbouw behoefte aan heeft na een morgen wandelen, wat jij, Tom Poes?’

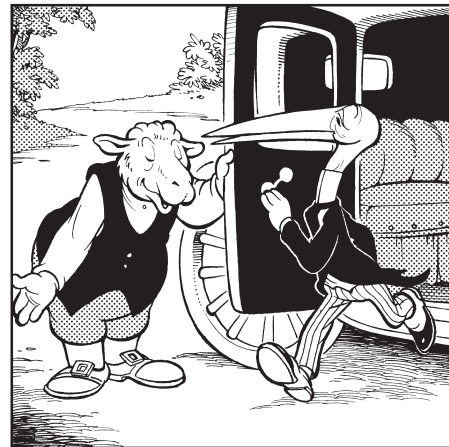
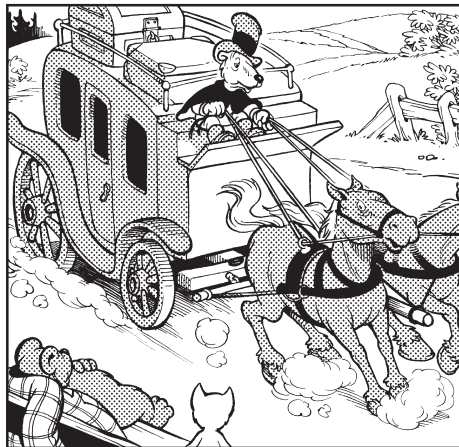
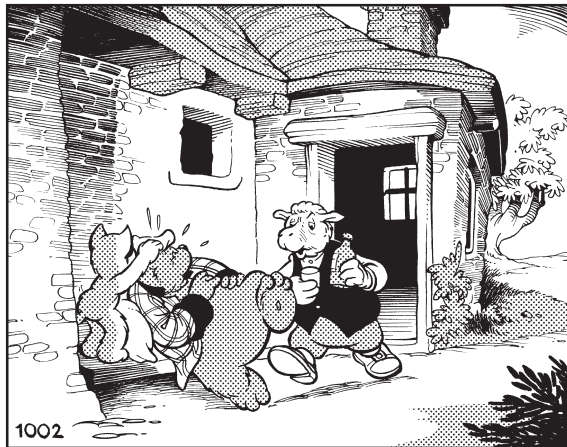
‘Hm,’ zei Tom Poes, ‘bent u niet bang dat u uw maag zult overladen?’

‘Bah!’ zei heer Bommel minachtend. ‘Ik heb nooit maagklachten. En dat is maar gelukkig, want men heeft voedsel nodig om op krachten te blijven.’

‘Ik weet niet of zoveel goed is,’ zei Tom Poes nadenkend. ‘Zou het niet beter voor u zijn om eh... nou ja... een beetje magerder te worden? Niet dat u dik bent, hoor,’ voegde hij er haastig aan toe, ‘maar eh... het zou goed zijn als u wat lichter was.’

Heer Ollie bewolkte en het zag er naar uit dat hij ernstig boos ging worden, maar toen greep hij plotseling naar zijn maag.

‘Oeh!’ steunde hij. ‘Oeah! Ik... Ik heb mijn innerlijk verzwikt, Tom Poes!’

- 10 Heer Bommel bleef kreunend in elkaar gedoken zitten en zijn gezicht kreeg zo'n akelige tint dat Tom Poes hem ten slotte ongerust naar buiten loodste en hem op de bank voor de deur neerzette.

‘Frisse lucht zal u goed doen,’ zei hij zorgzaam. ‘En misschien heeft de waard wel een of ander medicijntje voor u.’

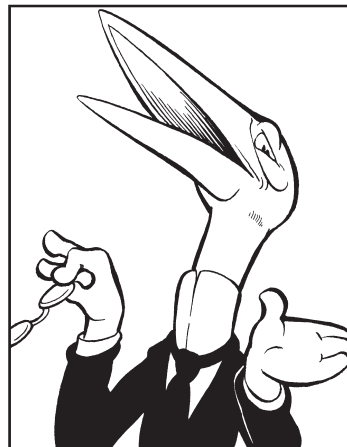
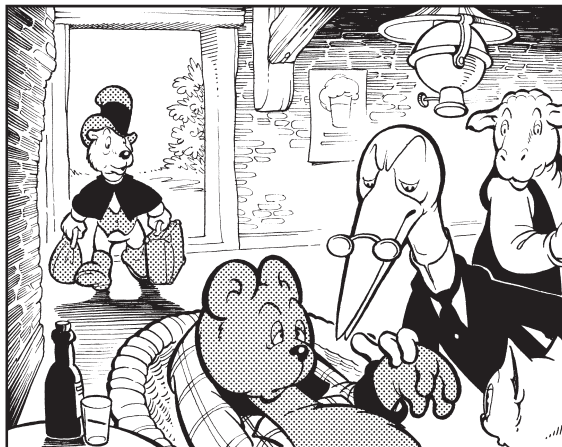
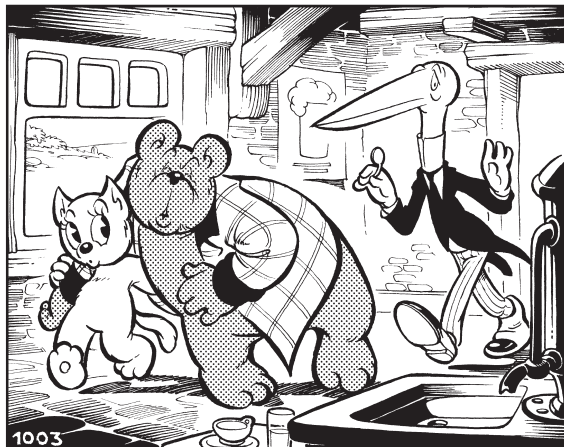
Maar de herbergier had niets anders dan wonderolie. Dat is natuurlijk wel een erg goed middel, maar Tom Poes vroeg zich toch af, of het goed voor heer Bommel zou zijn.

‘Uitstekend,’ sprak de waard. ‘Deze kwaal heb ik vaker in huis gehad. Door mijn eerste klas keuken, ziet u? Meneer hier heeft alleen

maar wat te veel gegeten, als u het mij vraagt. Een flinke lepel wonderolie doet wonderen.’

Heer Bommel ging daar niet op in. Hij wenkte flauwtjes en begon op een vreemde manier met zijn ogen te draaien. Op dat moment reed een ouderwetse koets de hoek om en stopte voor de herberg. De waard opende onmiddellijk beleefd het portier en hielp de nieuwe gast met uitstappen.

‘Zou dat soms een dokter zijn?’ vroeg Tom Poes zich af. ‘Ik hoop het maar, want ik begin werkelijk ongerust te worden.’

Het was duidelijk dat de toestand van heer Bommel verergerde. Hij hijgde zwaar en stiet van tijd tot tijd een akelig gekreun uit.

‘Br... brrr... brrrengme... breng me... n... naar... naar binnen,’ sprak hij met zijn laatste krachten, en Tom Poes gehoorzaamde, terwijl hij hoopvol naar de nieuwe gast keek.

‘Bent u een dokter?’ vroeg hij.

‘Zoiets. Zo zoudt u mij kunnen noemen,’ zei de vreemdeling glimlachend, terwijl hij zich over heer Ollie boog en hem de pols voelde.

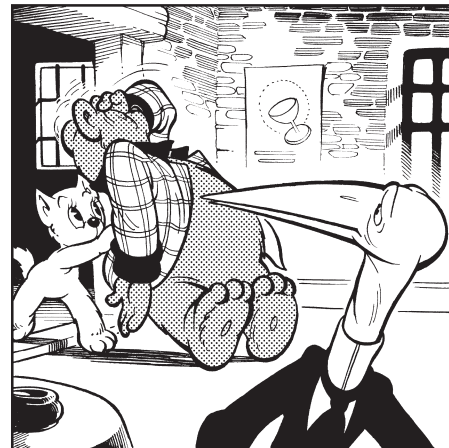
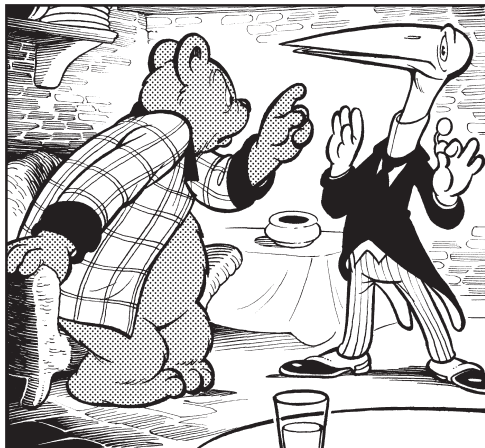
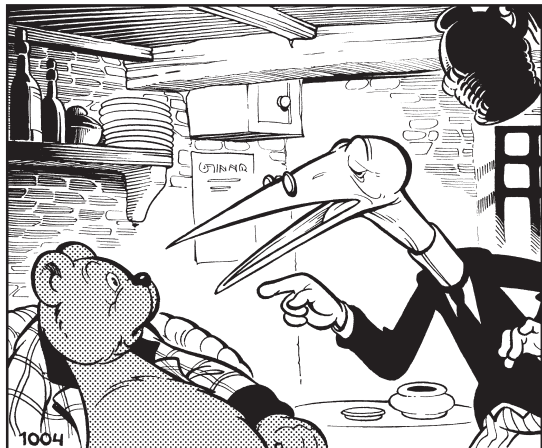
‘Mijn naam is Link; S. Link, professor aan de door mij gestichte Universiteit van het Betoomde Denken. U zult mijn naam wel uit de kranten kennen, niet?’

‘Nee,’ zei Tom Poes, ‘ik geloof het niet.’

‘U weet wel,’ zei de professor hulpvaardig, ‘van de advertenties: “Wilt u slinken? Gebruik dan Slinkers!” Aardig gevonden, nietwaar? S. Link; dat is Slink!’

‘Aardig,’ zei Tom Poes. ‘Maar hoe is het met heer Bommel? Is hij erg ziek?’

‘Inderdaad,’ zei professor S. Link. ‘Ik ben bang dat hij een aanval van acute florus gravitis heeft. Of, om het gewoon te zeggen, de gal is hem op de maag geslagen. Zéér bedenkelijk!’

12 'Ben... b... ben ik erg ziek?' vroeg ook heer Bommel, moeizaam de ogen openend.

'Ik ben bang van wel,' zei professor Link. 'U bent doorregen; u bent het typische voorbeeld van een volvetter, vrees ik.'

'Van een wát?' riep heer Ollie, overeind komend. 'Waarvan ben ik het voorbeeld?'

'Van een volvetter,' herhaalde de professor. 'Geen veertig plus, nee, een volvetter. U eet te veel! U zit maar en doet niets. Daardoor slaat de gal op uw maag. U gaat zwarte vlekken zien, u voelt zich beklemd, uw adem stinkt, uw bloed drukt hoog...'

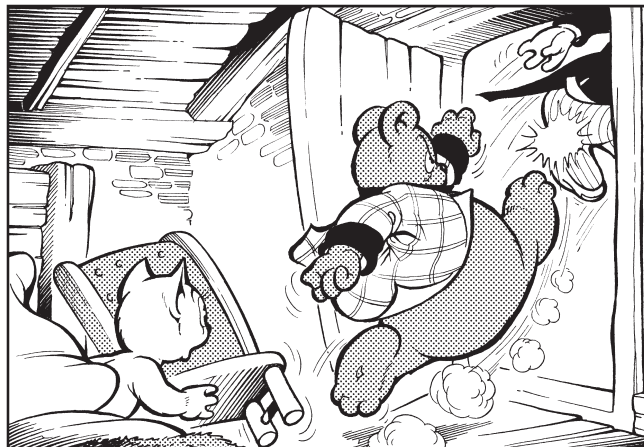
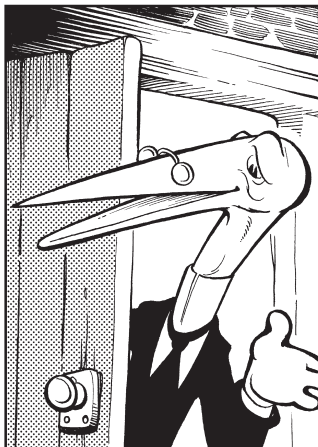
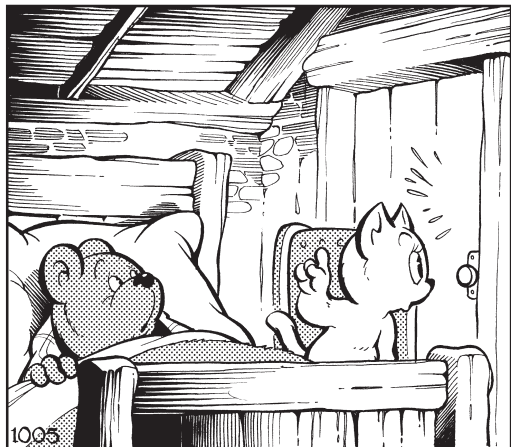
Hij wilde nog meer zeggen, maar heer Ollie sprong op.

'Een Bommel laat zich niet onbestraft beledigen!' riep hij uit. 'Ga uit mijn ogen! U bent een lomperik! U bent geen heer!'

'Goed, goed,' suste de professor. 'Ik ga al. Wind u niet zo op, dat is slecht voor uw bloeddruk. Maar onthoud mijn woorden. Het volvetterspook waart rond!'

Met deze woorden draaide hij zich om en liep bedaard heen, terwijl heer Bommel met een doffe kreet ineenzakte. Hij had te veel van zijn zwakke gezondheid geveerd, dat was duidelijk. Tom Poes wist dan ook niet beter te doen dan hem, met behulp van de waard, naar een logeerkamer te brengen.

Zo lag heer Bommel dus even later zacht kreunend in een eenvoudig hotelbed en Tom Poes hield hem bezorgd gezelschap. Na een korte tijd werden ze echter gestoord door een klop op de deur. Professor Link trad binnen.

‘Ik heb een voorstel,’ sprak hij. ‘Mijn naam kent u natuurlijk uit de kranten. “Wilt u slinken? Gebruik dan Slinkers!” Aardig verzonnen, nietwaar? Mijn naam is S. Link en dat is, samengevoegd, Slink! Ik handel, om kort te gaan, in vermageringspillen. “Iedere dag een Slinker maakt u alda flinker!” Aardig, nietwaar?’

Heer Ollie kreunde gesmoord en Tom Poes wenkte ongeduldig.

‘U stoort heer Bommel,’ zei hij. ‘Laat hem met rust.’

‘Een ogenblikje,’ hernam de professor. ‘Ik zoek naar een goede re-

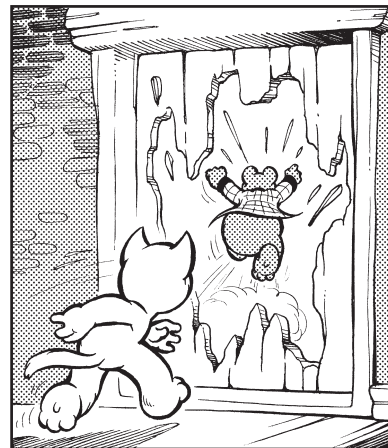
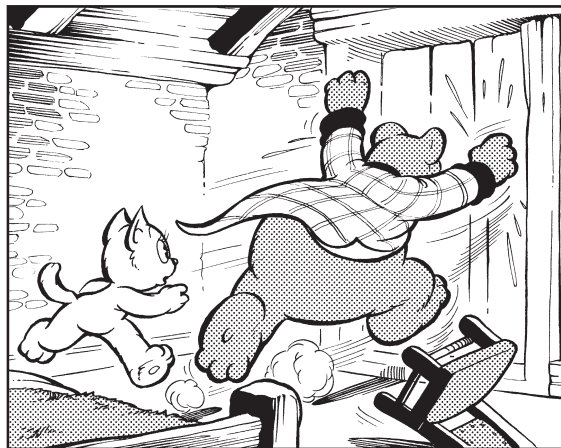
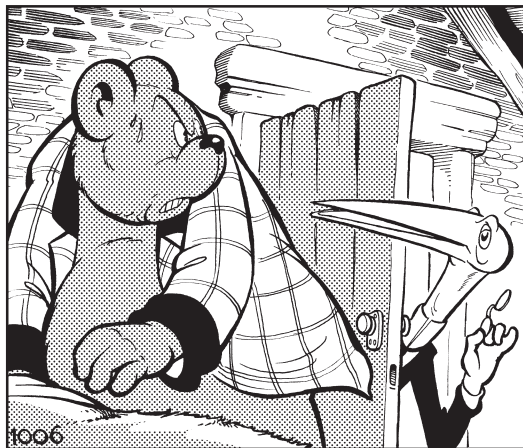
clame. Daarom bied ik heer Bommel een gratis vermageringskuur aan, wanneer ik zijn naam in mijn advertenties mag noemen. “Heer Olivier B. Bommel, voorheen een opgeblazen volvetter, is nu weer slank en sierlijk door het gebruik van Slinkers!” Zoiets, vat u?’

‘Wát?’ riep heer Ollie uit. Hij wierp de dekens van zich en sprong op de grond.

‘Opgeblazen volvetter?’ loeide hij met herwonnen levenskracht. ‘Ik zal jou een opgeblazen volvetter geven!’

En met die woorden raakte hij de professor zo krachtig dat de hooggeleerde met een hoge boog de gang in schoot en uit het gezicht verdween.

14 Heer Bommel leunde een poosje op het bed om uit te blazen en haalde toen diep adem.

‘Wat vind jij, jonge vriend?’ vroeg hij. ‘Ben ik dik? Wij Bommels hebben een flink postuur, gespierd en struis, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar dik? Nee, dat is een belachelijke opmerking. Zeg nu zelf.’

‘Hm,’ zei Tom Poes, ‘ik geloof dat het goed voor u zou zijn wat minder te eten. U was daarnet toch werkelijk erg ziek.’

‘Bah!’ riep heer Bommel. ‘Begin jij nu ook al? Net heb ik die ongemaniëerde kwakzalver er uitgegooid, omdat hij me een volvetter noemde. Als ik vertoornd ben, is mijn kracht verschrikkelijk en die bruut zullen we niet gauw weer terugzien. En jij... eh... wat wilde ik ook zeggen?’

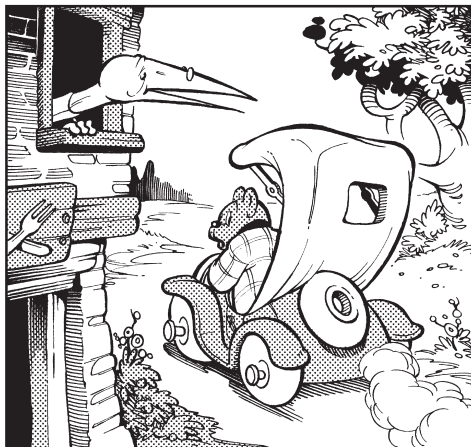
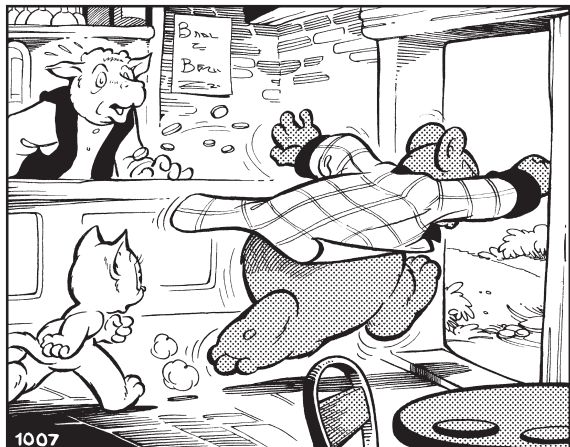
Op dat moment ging de kamerdeur een eindje open en het hoofd van professor S. Link keek om het hoekje.

‘U weet dus zeker dat u geen vermageringskuur wilt doen?’ vroeg hij vriendelijk. ‘U weet wel. “Wilt u slinken? Gebruik dan Slinkers!” U wilt dus liever een volvetter blijven?’

Heer Bommel staaarde hem aan met trillende neusvleugels en gelbe vuisten en stiet een dof gegrom uit.

‘Goed!’ zei S. Link. ‘Goed! Maar denk eraan: het volvettersspook waart rond! Het zal ook u grijpen!’

Met deze woorden sloot hij zachtjes de deur. Heer Bommel ontplofte bijna van woede. Met een woest gebrul stortte hij zich door het gesloten houtwerk heen en snelde de gang op, achter de professor aan.

Gelukkig voor professor Link kon heer Bommel hem niet vinden, maar boos bleef hij toch wel.

‘Ik ga hier weg!’ gromde hij, met dreunende passen naar de deur lopende. ‘Ik kan hier geen minuut langer blijven! Ik word hier beledigd!’

‘Bent u weer beter?’ vroeg de waard meelevend. ‘Is de pijn een beetje gezakt? Heeft die professor u kunnen helpen?’

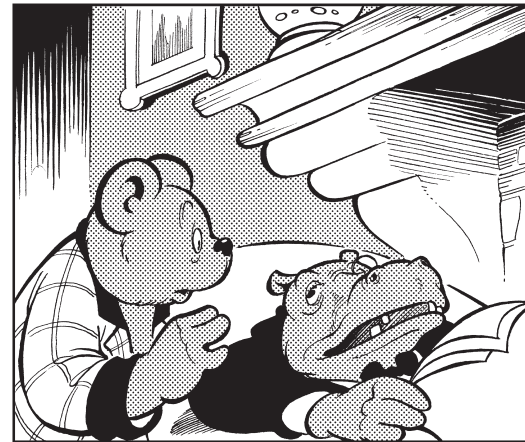
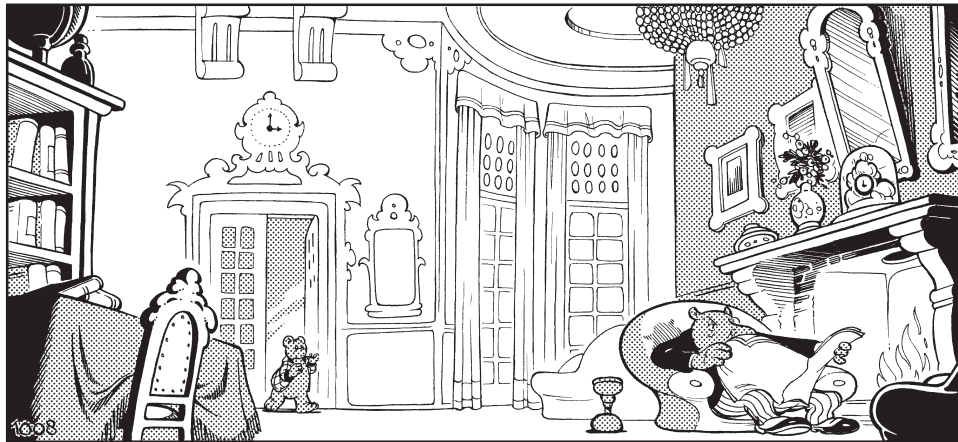
‘Bah!’ riep heer Bommel, enkele geldstukken op de toonbank werpend. ‘Ik ben helemaal niet ziek geweest! En die professor is een kwakzalver, die heren van stand beschimpt. Als ik hem ooit weer zie, zal hij ervan lusten. Als hij ooit zijn lange neus weer in mijn buurt

vertoond, zal ik hem een volvetter geven. Dat verzeker ik u!’

Zo roepend was heer Ollie in zijn auto gestapt en startte de motor. Op het geluid daarvan werd er een raam geopend en stak professor Link zijn hoofd naar buiten.

‘Als u ooit wilt gaan vermageren, moet u mijn pillen gebruiken!’ riep hij. ‘U kunt ze bij alle erkende drogerijen en apothekers krijgen. Denk aan de naam en hoed u voor namaak. “Wilt u slinken? Gebruik dan Slinkers!” U weet wel.’

Die laatste woorden werden overstemd door het motorgebrul van de Oude Schicht, toen heer Bommel vol gas gaf.

16 Heer Ollie was sinds kort toetreden tot de herenclub van Rommeldam, die algemeen de Kleine Club genoemd werd, omdat er maar heel weinig leden waren. Dat kwam, omdat alleen zeer deftige Rommeldammers lid konden worden.

De dag na zijn vakantieritje voelde heer Bommel zich weer genoeg opgeknapt om naar die club toe te gaan en met deze of gene heer een hoogstaand gesprek over onbeschaafde kwakzalvers te voeren.

Er was echter maar één lid aanwezig en dat zat in een diepe fauteuil weggedoken, zacht ritselend een krant te lezen.

‘Hm, ahum!’ sprak heer Bommel binnentredend. ‘Goedemiddag!’ Uit de stoel steeg een soort gebrom op en de krant ritselde opnieuw. ‘Goedemiddag!’ hernam heer Ollie met verheffing van stem en liep

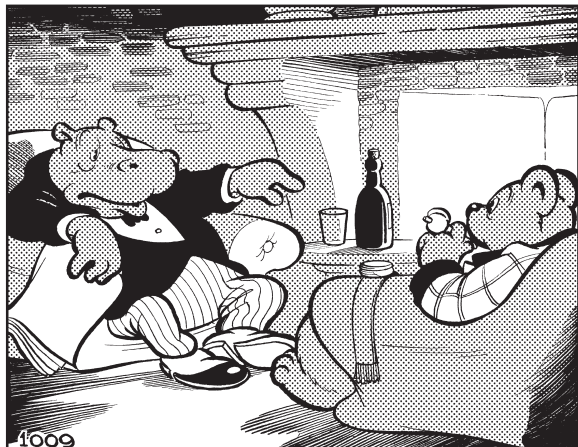
op zijn medelid toe. Die liet de krant een eindje zakken en keek heer Bommel afkeurend aan.

‘Je praat te veel,’ zei hij ontevreden. ‘Je verstoort de rust.’

‘O... Bent u het?’ vroeg heer Bommel, die burgemeester Dickerdack herkende. ‘Verstoort ik de rust? Hoezo? Wat bedoelt u?’

‘Je roept te hard,’ zei de burgemeester. ‘Je roept: goedemiddag! Waarom zou ik een goede middag hebben? Je bemoeit je met dingen die je niet aangaan, Bommel. En als je het dan weten wilt: ik heb geen goede middag. Ik heb een slechte middag!’

‘Oh!’ zei heer Ollie onthutst. ‘Dat wist ik niet. Neem me niet kwalijk.’

‘Maar waarom hebt u een slechte middag?’ vroeg heer Bommel, terwijl hij tegenover de burgemeester ging zitten. ‘Mij lijkt het hier nog niet zo kwaad. Werkelijk een club voor een heer van stand, als u begrijpt wat ik bedoel.’

‘Bah!’ zei burgemeester Dickerdack. ‘Hier zit ik, in de kracht van mijn jaren. En wat doe ik? Ik drink tomatensap! Begrijp je wat dat zeggen wil?’

‘Ja! Jazeker!’ riep heer Ollie uit. ‘Dat begrijp ik. Sap van tomaten. Overheerlijk en voedzaam.’

De burgemeester schudde afkeurend het hoofd.

‘Je begrijpt het niet,’ zei hij bitter. ‘Het is de enige drank die ik drinken mag. Voor mij geen melk. Geen limonade, geen bier of geestrijke dranken. En dat is nog niet alles! O nee! Voor mij geen gebak, geen brood of slakken in roomsaus, geen boter of eieren of ham. Een enkel

slablaadje misschien, een enkel kreeftenslaatje, maar zelfs dat is me eigenlijk niet gegund.’

‘Waarom dan niet?’ vroeg heer Bommel, die een bang vermoeden kreeg.

‘Ik ben te zwaar,’ verklaarde de magistraat dof. ‘Of, om het anders te zeggen: ik ben te dik!’

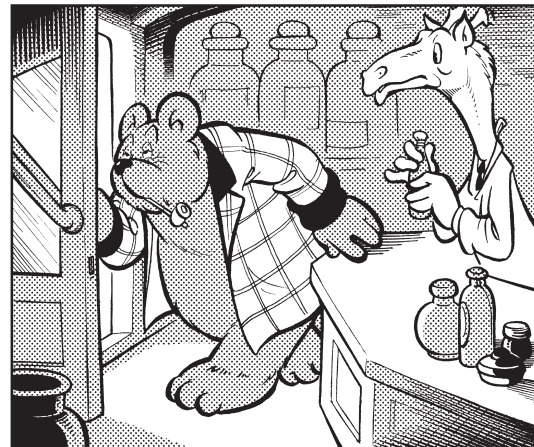
‘O,’ zei heer Ollie verslagen.

‘Juist!’ zei de burgemeester. ‘En, alsof dat nog niet genoeg is, ik kan geen krant meer open slaan zonder dit te lezen!’

Hij wees op een advertentie van een halve pagina, waarop met grote letters te lezen was: ‘Het volvettersspook loert op u! Wilt u slinken? Gebruik dan Slinkers!’

‘V-verschrikkelijk!’ stamelde heer Bommel. Hij bekeek de afbeelding van het volvettersspook aandachtig en een rilling liep hem over de rug.

18 Heer Bommel verliet terneergeslagen de Kleine Club en stapte de eerste de beste apotheek binnen.

‘Ik... eh...’ begon heer Bommel. ‘Ik vraag me af of mijn gewicht eh... u weet wel...’

‘Juist, ja,’ zei de apotheker. ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Ik wilde me eens laten wegen,’ zei heer Bommel kortbesloten. ‘Niet dat ik te zwaar ben natuurlijk, maar eh...’

‘Juist, ja,’ hernam de apotheker. ‘Gaat u maar even hierop staan, meneer. Juist ja, even stilstaan, alstublieft even stilstaan! Even kijken... Juist, ja.’

‘Wat is het?’ vroeg heer Bommel gespannen.

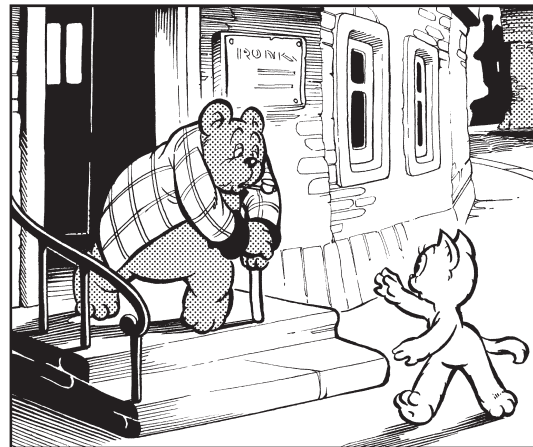
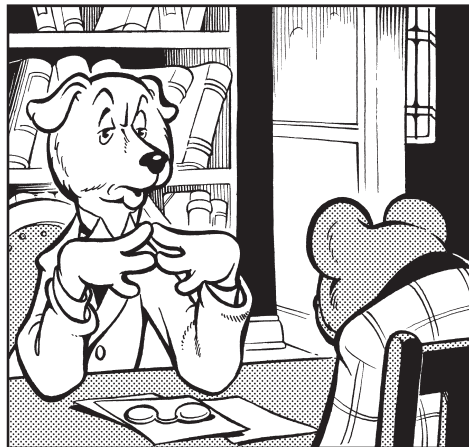
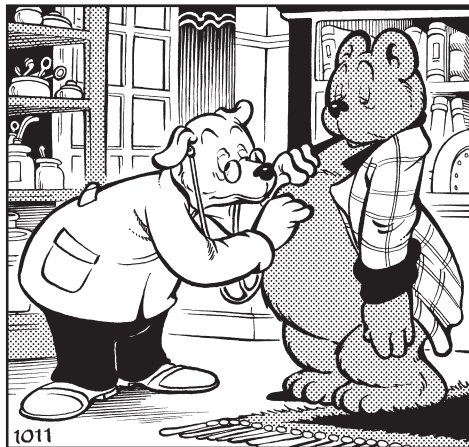
‘Tweehonderdtien pond en twee ons!’ zei de apotheker. ‘U bent

veel te zwaar, meneer. Net als u daarnet al zei. “Ik ben te zwaar”, zei u en ziedaar. Daar hebt u het al. Dat is niet gezond, meneer. Slecht voor het hart.’

‘Eh... zou het?’ vroeg heer Ollie beverig. ‘Zou ik... eh... ben ik niet gezond? Is het gevaarlijk?’

‘Te hoge bloeddruk,’ zei de apotheker. ‘Maar niets ernstigs, hoor. Kijk, ik heb hier een uitstekend middelje. Professor S. Links slinkpil-letjes. “Wilt u slinken? Gebruik dan Slinkers!” Aardig gevonden, hè? Zal ik een flesje voor u inpakken?’

‘Nee!’ zei heer Bommel, de deur uit wankelend. ‘Nee, nooit! Dan maar een hoog hart. Ik eet géén Slinkers! Uit!’

‘Te veel bloed,’ sprak heer Bommel droevig tot zichzelf. ‘Te hooghartig. Ik ben ziek. Ach, ach. Maar misschien is het nog niet te laat. Ik ga naar een goede dokter.’

Zo gezegd, zo gedaan. Heer Bommel stond de volgende dag tegenover zijn huisarts en liet zich onderzoeken.

‘Ja, ja,’ sprak de geneesheer. ‘Ik zie het al, u bent te dik. U moet op dieet.’

‘Op wát?’ riep heer Bommel geschrokken.

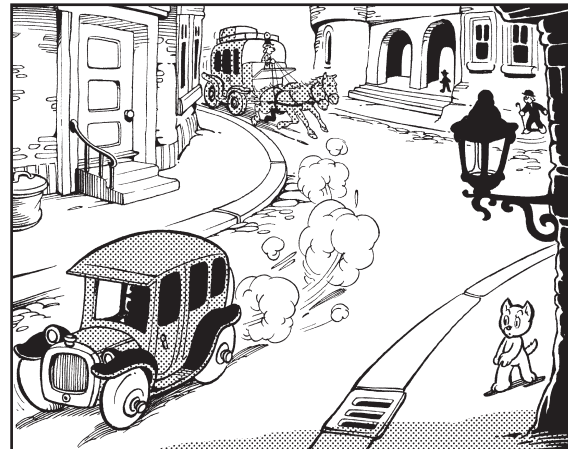
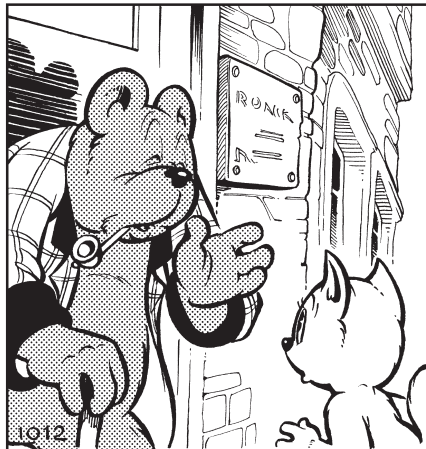
‘Op dieet,’ zei de arts. ‘Geen meelkost, geen boter, geen vet, geen suiker, geen zout, geen pap, geen...’

‘Ik weet het al!’ riep heer Ollie. ‘Alleen nog maar slablaadjes en tomatensap! Ik weet er alles van. Verschrikkelijk! Wat een stand voor een heer van mijn toestand!’

Zo sprekende wankelde hij het doktershuis uit, leunende op de wandelstok, die hij zich had aangeschaft. Toevallig kwam net Tom Poes voorbij.

‘Hallo, heer Ollie!’ riep die. ‘Bent u gevallen?’

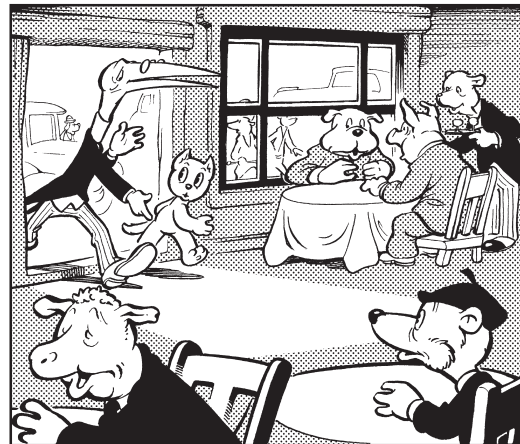
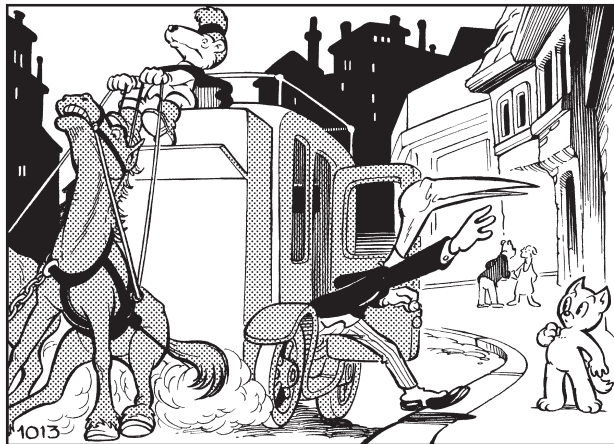
‘Nee, jonge vriend,’ mompelde heer Bommel. ‘Ik ben een ziek heer, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik ben op dieet, Tom Poes. Het is heel ernstig!’

20 'Bent u ziek, heer Ollie?' vroeg Tom Poes ongerust. 'Wat scheelt eraan?'
'Alles!' sprak heer Bommel vermoed. 'Alles, jonge vriend. Ik mag niet meer eten en niet meer drinken. Nee, met mij is het afgelopen. Dit is geen leven meer voor een heer en een Bommel, als je begrijpt wat ik bedoel.'
'Maar hoe komt dat dan?' vroeg Tom Poes verbaasd. 'U was toch altijd gezond, totdat u eergisteren te veel gegeten had?'
'Het is een sluimerende kwaal,' zei heer Ollie droevig. 'Ik ben te zwaar. Verschrikkelijk, nietwaar? Ja, de pret is uit het leven verdwenen, Tom Poes. Vaarwel. Ga jij maar plezier maken, zolang je nog licht bent. Ik ga nu naar huis.'

Heer Bommel wendde zich om en besteeg traag een taxi, terwijl Tom Poes hem verbaasd nakeek.
'Waar is de Oude Schicht?' riep hij toen. 'Ik rijd zelf niet meer,' riep heer Bommel terug. 'Dat is te gevaarlijk. Stel je voor dat het vet ineens op het hart zou slaan.'
De taxi reed ronkend weg en Tom Poes maakte zich op om zijn wandeling te vervolgen, toen hij van de andere kant plotseling een luid ratelend geluid hoorde, dat hem bekend voorkwam.
'Dat is de koets van die kwakzalver,' mompelde hij. 'Ik ben benieuwd wat hij hier in die reclamewagen komt doen?'

De oude koets van professor S. Link hield vlak bij Tom Poes halt en de magere gestalte van de geleerde sprong naar buiten.

‘Welk een gelukkig toeval dat ik u hier ontmoet,’ riep hij. ‘Kan ik u een ogenblik spreken?’

‘Wel, hm, dat is te zeggen...’ begon Tom Poes.

‘Prachtig!’ riep de professor. ‘Kom mee naar die uitspanning daar. Ik heb uw hulp nodig.’

Tom Poes volgde hem naar een klein cafeetje en stapte met hem naar binnen.

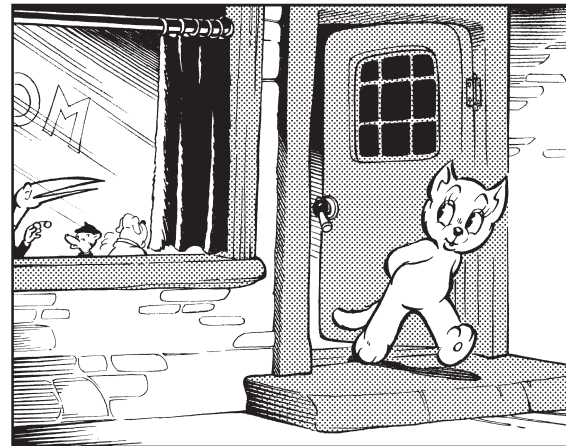
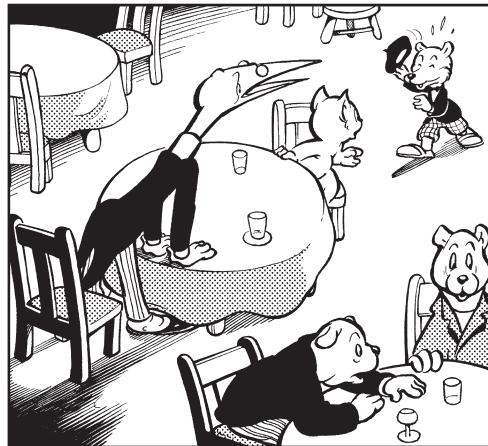
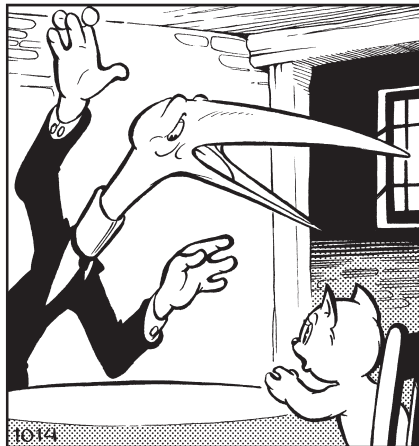
‘Laat ons daar gaan zitten en een glas drinken,’ stelde de professor voor. ‘Ik moet met u praten over uw gezette vriend, de heer Bommel.

Ik verkoop vermageringspillen, de zogenaamde Slinkers. Misschien hebt u mijn advertentie weleens gelezen. “Wilt u slinken? Gebruik dan Slinkers!” Aardig gevonden, nietwaar?’

‘Ja, ja,’ zei Tom Poes ongeduldig. ‘Dat weet ik nu zo langzamerhand wel. Wat wilt u eigenlijk?’

‘Reclame maken,’ zei de heer Link. ‘Iedereen moet mijn pillen kennen. En een goede reclame is me héél wat geld waard.’

Die laatste woorden werden toevallig opgevangen door de journalist Argus, die niet ver vandaar aan een tafeltje zat. Hij had net zijn laatste voorschot opgemaakt, zodat hij geen geld meer had. Hij spitste dan ook zijn oren.

22 S. Link ging aan een tafeltje zitten en bestelde voor Tom Poes en zichzelf twee glazen tomatensap.

‘Ik hoop dat mijn bedoeling duidelijk is,’ sprak hij. ‘Ik zoek een goed reclame-idee. Iets buitengewoons! Iets geweldigs! Om kort te gaan: iets opvallends! Voor een goed idee betaal ik tienduizend florijnen! Aardig, nietwaar? Dat is een groot bedrag voor een jong iemand.’

‘Hm, ja,’ zei Tom Poes. ‘Maar u hebt toch al een goede reclame? In alle kranten staat dat volvettersspook van u. Is dat niet genoeg?’

‘Ach,’ zei de professor, ‘dat is nu wel aardig, maar het zegt nog niet genoeg. Het zou helpen, wanneer de heer Bommel bijvoorbeeld zou zeggen: “Met behulp van de wereldbekende Slinkers heb ik het vol-

vettersspook op de vlucht gejaagd!” Zoiets, vat u wel?’

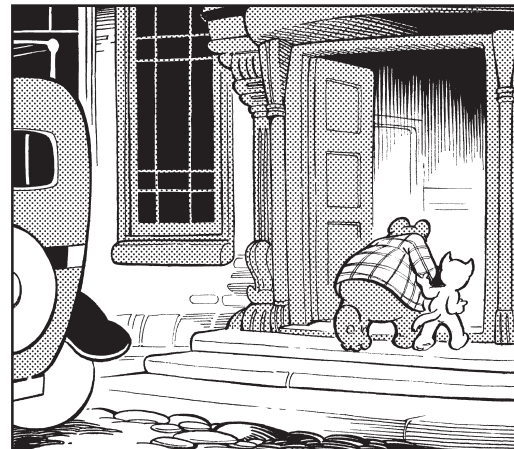
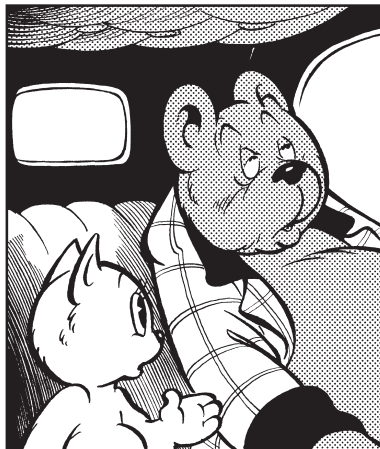
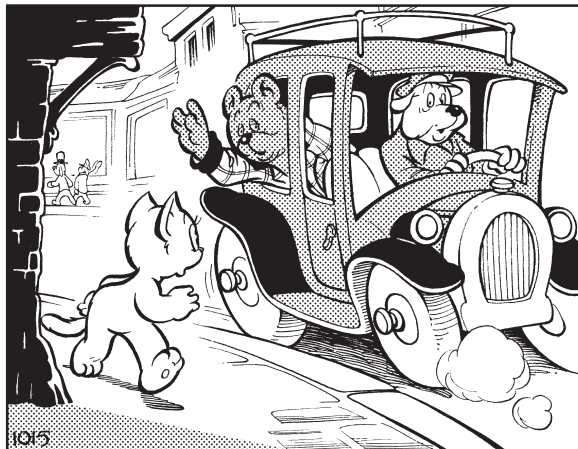
Voordat Tom Poes kon antwoorden, stapte de journalist Argus op hun tafeltje toe en nam beleefd zijn petje af.

‘Hoorde ik u zeggen dat u tienduizend florijnen betaalt voor een goed idee?’ vroeg hij. ‘Wel, ik zit boordevol ideeën, al zeg ik het zelf. Ik schrijf voor kranten en dan moet dat wel. U kent dat. Haha!’

‘Haha,’ zei S. Link. ‘Hebt u reclame-ideeën? Wel, laat eens horen.’

‘Ik moet ervandoor,’ zei Tom Poes, die er genoeg van kreeg. ‘Dag, meneer Link, bedankt voor de tomaten.’

De heer Link wuifde hem afwezig toe en boog zich over naar Argus. Tom Poes hoorde niet meer, wat de journalist voor een idee had – en dat speet hem later genoeg.

Tom Poes had nog niet ver gelopen, toen er een taxi naast hem stilhield en toen hij opkeek, zag hij heer Ollie uit het raampje hangen.

‘Tom Poes!’ riep deze met zwakke stem. ‘Tom Poes, kom, dan kan je meerijden.’

‘Ik loop liever,’ zei Tom Poes. ‘Ik wilde eigenlijk...’

‘Onzin!’ zei heer Ollie, hem naar binnen trekkend. ‘Dat kan je niet menen, als je beste vriend en beschermer aan een ernstige kwaal lijdt. Nee, jonge vriend, je plaats is aan mijn zijde in dit sombere uur, zeg nu zelf.’

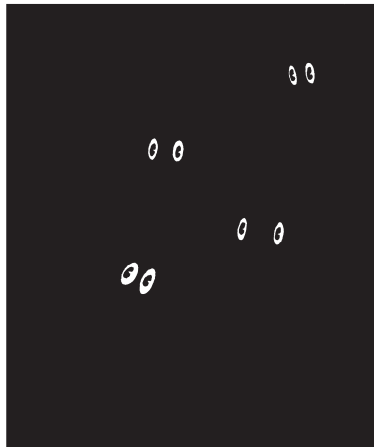
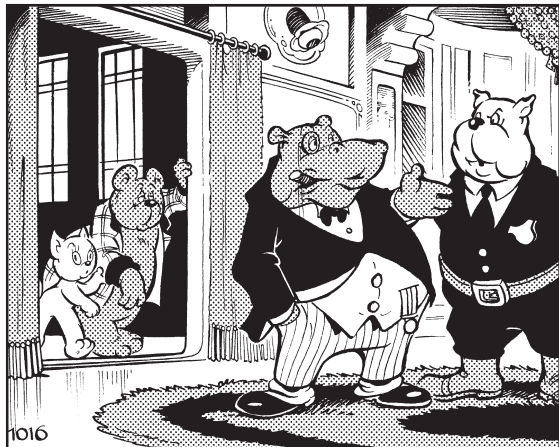
‘Is het dan zo slecht met u?’ vroeg Tom Poes, terwijl de taxi zich weer in beweging zette.

‘Ik vrees van wel,’ zei heer Bommel somber. ‘Ik ben nu bij vijf dokters geweest en ze zeiden allemaal hetzelfde. Ze gaven me geen hoop meer.’

‘Geen hoop meer?’ vroeg Tom Poes geschrokken. ‘Wat zeiden ze dan?’

‘Dat ik op dieet moet!’ zei heer Bommel ernstig. ‘Je voelt dus wel dat je me nu niet alleen kunt laten, jonge vriend. Kijk, hier is de club waarvan ik lid ben geworden. De Kleine Club, je weet wel. Leid me naar binnen, Tom Poes.’

Hij betaalde de chauffeur en liep toen, hijgend en gebogen, de stoep treden op.

24 De avond was gevallen en bij het licht van een kristallen luchter waren twee leden van de Kleine Club in een ernstig gesprek gewikkeld, toen heer Bommel en Tom Poes binnenkwamen. Het waren burgemeester Dickerdack en commissaris Bulle Bas.

‘Vijf pond afgevallen!’ sprak de burgemeester. ‘Vijf pond in twee weken, commissaris. Dat doet u me niet na.’

‘Nee,’ gaf Bulle Bas somber toe. ‘Het wil maar niet lukken. Het lijkt wel of ik dik word van een glas water!’

‘Water is erg gevaarlijk,’ sprak heer Ollie, nader tredend. “‘Volstrekt geen water drinken”, zei de dokter tegen me, en daar houd ik me aan.’

‘Het zijn zorgen!’ klaagde de burgemeester. ‘En het ergste is dat

men tegenwoordig geen krant kan opslaan zonder te lezen: “Het volvetterspook loert op u! Gebruik slankers!” Of zoiets.’

‘Slinkers!’ zei heer Bommel. ‘Niet slankers!’

‘Slankslinkers dan!’ gaf de burgemeester toe. ‘Dat volvetterspook hangt me de keel uit. Ik overweeg om het woord volvetter binnen de kom van deze gemeente te verbieden.’

‘Uitstekend!’ zei Bulle Bas. ‘Ik zal iedere overtreder laten opschrijven, daar kunt u op aan.’

‘Ja,’ zei heer Bommel, ‘een erg goed idee, al zeg ik het zelf. Er bestaan trouwens geen spoken, als u begrijpt wat ik bedoel...’

Hij zweeg geschrokken, want op dat moment gingen plotseling alle lichten uit.